

Sygn. I C 122/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR del. Joanna Krzyżanowska
Protokolant:	sekretarz sądowy Małgorzata Bugiel

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2018 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa C. B.

przeciwko Miastu S.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. nie obciąża powódki kosztami procesu.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt I C 122/16

UZASADNIENIE

Powódka – C. B. (po ostatecznym sprecyzowaniu powódka występowała wyłącznie w swoim imieniu) wniosła przeciwko Miastu S. o zapłatę kwoty 100.000 zł tytułem odszkodowania na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego. Na uzasadnienie powódka wskazała, że ustawa ta wprowadziła przepis, z którego wynika, że jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze od gminy na podstawie art. 417 kc. Powódka argumentowała, że na polecenie ówczesnego Prezydenta Miasta została wpisana w 1997 r. na listę oczekujących na mieszkanie. Po kilku latach okazało się jednak, że C. G. nie figuruje na liście, więc ponownie w 2002 r. złożyła formalny wniosek o mieszkanie. Do wniosku załączyła postanowienie sądu z dnia 21.03.1997 r. wydane w sprawie (...) z którego wynika zakaz eksmisji „na bruk”. Nałożono w nim obowiązek na Miasto S. dostarczenia lokalu zastępczego. Pomimo to, wg twierdzeń powódki doszło do eksmisji na bruk w dniu 28 sierpnia 2008 r. Lokal socjalny przy ulicy (...) przyznano powódce dopiero po paru latach wraz z dwoma synami. Pozostałe, dorosłe dzieci powódki nie otrzymały jednak lokali. Do pozwu powódka załączyła kserokopię postanowienia Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 21 marca 1997 r. oraz pisma (...) z dnia 9 marca 2016 r. dotyczącego kwestii przedłużenia umowy najmu lokalu przy ulicy (...).

Pozwany – Miasto S. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. Wskazał przy tym, że kwestionuje żądanie pozwu tak co do zasady jak i co do wysokości. Wg pozwanego powoływana w pozwie podstawa prawna nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Powódka powołuje się bowiem na art. 18 ust 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego, który został dodany nowelizacją z dnia 15 grudnia 2006 r. Powódka jednak w żaden sposób nie wykazała, aby była właścicielką lokalu, w którym zamieszkiwały osoby uprawnione do otrzymania lokalu socjalnego. Żądania powódki pozbawione są przy tym podstawy faktycznej i prawnej – powódka żąda odszkodowania, pomimo że nie wykazała w żaden sposób, by pozwany wyrządził jej jakąkolwiek szkodę jak również aby istniał jakikolwiek związek przyczynowy pomiędzy działaniem albo zaniechaniem pozwanego a rzekomą szkodą w majątku powódki. Nie zostały więc wykazane przez powódkę przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej, przez co należy uznać, że powódka nie wywiązała się z obowiązków dowodowych, o których mowa w art. 6 kc. Strona pozwana argumentowała że nie jest jej znany mechanizm szacowania odszkodowania na kwotę 100.000 zł.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Powódka domagała się od pozwanego Miasta S. odszkodowania wskazując wprost podstawę do jego zasądzenia. Nie załączyła do pozwu żadnych dowodów. Również po doręczeniu powódce odpowiedzi na pozew, pomimo określenia przez sąd dodatkowego terminu na złożenie wniosków dowodowych, powódka z tej możliwości nie skorzystała.

Zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

C. B. – pomimo wyraźnych zarzutów sformułowanych w odpowiedzi na pozew, tak w zakresie braku dowodów na podnoszone okoliczności jak i w zakresie braku twierdzeń, z których wynikać miałyby roszczenie – nie odniosła się do treści tego pisma i nie złożyła wniosków dowodowych. Z żadnego z jej pism nie wynika w jaki sposób wyliczyła odszkodowanie, na czym konkretnie polegała jej szkoda, ani, że wyrok eksmisyjny zawierał orzeczenie o prawie do lokalu socjalnego. Przeciwnie – złożona przez powódkę kserokopia postanowienia z dnia 21 marca 1997 r. zdaje się sugerować, że orzeczenia o lokalu socjalnym wyrok eksmisyjny nie zawierał, gdyż sąd poucza o tym, że eksmisja może nastąpić w drodze dobrowolnego opuszczenia lokalu lub przez przekwaterowanie do lokalu zastępczego.

Tym samym nie sposób uznać, by zaistniały jakiegokolwiek okoliczności mogące rodzić odpowiedzialność odszkodowawczą, na którą powołuje się powódka.

Przepis, na którym powódka oparła roszczenie to art. 18 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) z którego wynika, że jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu **socjalnego** osobie **uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie** odszkodowawcze do gminy w wysokości odpowiadającej różnicy między odszkodowaniem określonym w ust. 2 a odszkodowaniem, do płacenia którego jest obowiązany był lokator, jeżeli osoba ta nadal zamieszkuje w lokalu właściciela. Powódka nie wykazała (ani nawet nie twierdziła) że w wyroku eksmisyjnym orzeczono o Jej prawie do lokalu socjalnego, nie wynika także z żadnych dokumentów by była właścicielem lokalu (domagać się odszkodowania może tylko właściciel) ani nie przedstawiła, że jej wyliczenie szkody jest zgodne z określeniem zawartym w ww przepisie przez ustawodawcę.

Nie bez znaczenia jest też fakt, że norma ta utraciła moc z dniem 19.09.2006 r. zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11.09.2006 r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1193) który uznał, że art. 18 ust. 4 jest niezgodny z art. 77 ust. 1, art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji RP.

Należy także nadmienić, że bardzo ogólne twierdzenia powódki w zakresie żadanego odszkodowania i jednocześnie wyraźne wskazanie podstawy prawnej uniemożliwiło sądowi dokonanie oceny czy ewentualnie poniesiona szkoda pozwala na przyjęcie innej podstawy prawnej co do roszczeń C. B.. Nie znając sposobu wyliczenia szkody, wobec braku jakiegokolwiek dowodów co do jej wysokości oraz wobec niemożności ustalenia z czego powódka wywodzi obowiązek przyznania jej przez pozwanego lokalu socjalnego sąd nie mógł dokonać oceny roszczenia w świetle innych niż wskazana podstaw prawnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 6 kc a contrario, art. 18 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) oraz wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11.09.2006 r. (Dz.U. Nr 167, poz. 1193) należało orzec jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku stosując art. 102 kpc. Sąd wziął przy tym pod uwagę, że zwolniona od kosztów sądowych powódka wystąpiła z powództwem w głębokim przekonaniu o doznanej krzywdzie, a merytoryczna część postępowania nie była obszerna ani w sensie czasowym, ani w zakresie niezbędnych wywodów strony przeciwnej.

Na oryginale właściwy podpis